

дахъ че двѣтъ малкы момичета вече незалѣгахъ на наукѣтъ, не ся стараехъ и тѣ вече да имъ прѣдавать уроцы, защото, въ онѣзи странѣ, учителитѣ непрѣдавахъ уроцы само за да печелѣтъ пары, но за да ся радвать че имъ напрѣдвать и ся добрѣ учѣтъ ученицитѣ имъ. Тѣ прочее, токо-рѣчи вече не ходехъ често на урокъ, а младытѣ дѣвойкы ся радвахъ на туй. Тѣ прѣживѣхъ тѣй до петнаесетѣтъ си годинѣ, и въ тѣзи возрастъ Нѣвѣнка бѣше станала толко хубава, щото секой, който ъ виждаше ся чудеше. Когато майкѣтъ завождаше дѣщерытѣ си на сѣденка сичкитѣ момци правехъ мѣсто на Невѣнкѣ: нѣкой си похваляваше устата ѝ, другъ читѣ ѝ, рѣкѣтъ ѝ, половинѣтъ ѝ, и докато ѝ отдавахъ сичкытѣ тѣзи похвалы, нѣкой и немислеше билѣ за сестрѣ ѝ. Грозанка умираше отъ ядѣ, че ѳе грозна, и твърдѣ намрази свѣта, като виждаше че сичкитѣ почитанія и прѣимущества ся отдавахъ на сестрѣ ѝ. Тя прочее рѣши да не излиза вънъ отъ кѣщи, и единъ день като ъ бѣхъ калесали да отиде на еднѣ сѣденкѣ, която щѣше да бѣде съ хоро играніе, тя каза на майкѣ си че ъ болѣше главѣ, и че обичаше да си остане удома. Тя ся напрѣдъ разтѣжи, и за да проведе врѣме, отиде въ библиотекѣтъ на майкѣ си, та да потражи единъ Романъ, и ся твърдѣ наскърби като бѣше сестра ѝ отнела ключа. И баща ѝ сѣщо имаше еднѣ библиотекѣ; но тя съдържаваше важни книги, а тя гы много мразеше. При сичко туй, тя ся принуди да земе отъ тамъ еднѣ; тя, бѣше „Сборникъ отъ писма“, и като отвори книгѣтъ намѣри туй що щѣ ви прикажѣ: „Пытате мя отъ кадѣ произлѣзва та по-голѣмата часть на хубавытѣ хора сѣ крайно глупавы; мыслѣ да могѣ да ви кажѣ на туй правдѣтъ. Тѣ, не че ся раждѣтъ